

ressò mont-rogenç

RACÓ HISTÒRIC *MONTIS RUBEI*: TROBADA COMARCAL D'ESQUERRES, A L'ERMITA, EL DIUMENGE 15 D'ABRIL DE 1934

Miquel Anguera, "Beatet"

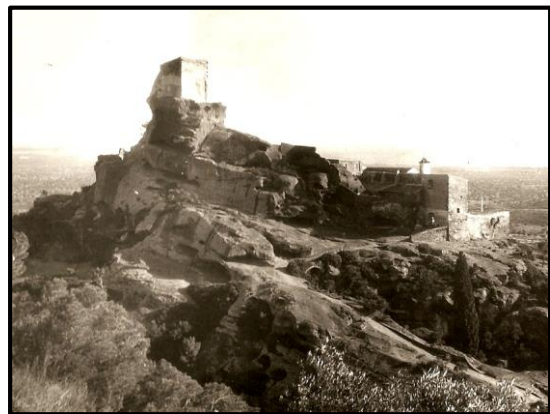
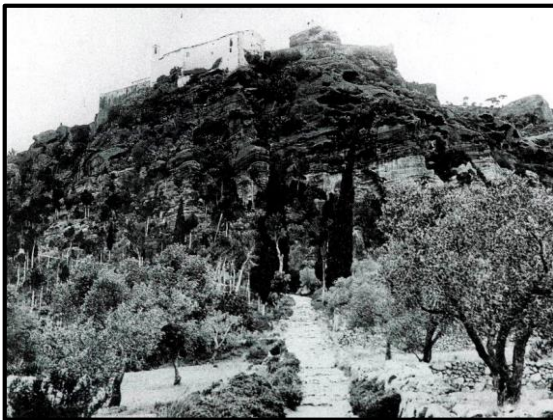
22-06-2021

DIARI "LA HUMANITAT" 19-04-1934

"A Montroig s'han fusionat totes les forces republicanes d'esquerra sota el signe d'E. R. C.- Diversos actes per a celebrar el fet i a homenatge del Comissari Delegat d'Ordre Públic.

Reus 17.- S'acaben de celebrar una sèrie d'actes de veritable transcendència per a la política de les nostres comarques. Es això la fusió dels diversos sectors republicans del poble de Montroig en un sol nucli sota la bandera d'Esquerra Republicana de Catalunya, i també s'ha retut homenatge de simpatia al comissari delegat d'Ordre Públic senyor Pujol i Font.

El centre d'Unió Republicana de Montroig organitzà el passat diumenge un acte d'afirmació dels ideals d'esquerra, la importància del qual superà el que hom esperava.

Al migdia, tingué lloc al pintoresc lloc conegut per La Roca, un àpat a l'aire lliure amb assistència de més de cent comensals que representaven la major part de les branques de la nostra política comarcal entre les quals hi havia nodrides comissions de Montbrió, Cambrils, Vinyols, Riudoms i altres, el diputat senyor Josep Folc i Folc, l'ex-alcalde de Falset, senyor Joaquim Llorens, conseller municipal de Tarragona senyor Vives, l'alcalde de Morell senyor Sanromà, representant d'E. R. C. Senyor Josep Jorba.

De sobretaula pronunciaren discursos sobre el moment polític actual els senyors Joan Boronat, president dels Comitès d'E. R. C.; Jorba, Sanromà, Llorens, Vives i Pujol i Font el qual clogué l'acte. A proposta del senyor Jorba, s'acordà enviar un telefonema d'adhesió a l'Honorable President de la Generalitat.

A la nit, a la sala d'actes del centre d'Unió Republicana, i davant d'una extraordinària concurrència que emplenava de gom a gom l'estatge, s'efectuà un míting en el qual feren

ús de la paraula els senyors Boronat, Jorba, Vives, Folc i Folc, i Llorens. Tots feren vibrar la seva veu entorn de la necessitat de vetllar per les llibertats assolides i de preparar-se per tal d'obtenir les que encara manquen. Molts paràgrafs foren interromputs per forts aplaudiments, especialment, però, quan era evocada la figura gloriosa de Francesc Macià. En acabar-se l'acte, els concurrents s'atansaren als oradors per tal de felicitar-los per l'èxit de la diada. Nova prova d'adhesió a E. R. C. i al seu enrobustiment, cada dia més creixent a aquestes contrades”.

Després de la lectura d'aquest article al diari “La Humanitat”, del 1934, a part de ser ben curiosa aquesta trobada de les esquerres a la nostra Ermita, personalment m'ha fet reflexionar en algunes coses ben interessants, donades les circumstàncies polítiques, religioses i socials que es vivien en aquells temps, al País i a Mont-roig.

No cal dir que ens trobàvem a un parell d'anys vista del començament de la guerra de 1936-1939, amb aquell criminal cop d'estat de Franco, del 18 de juliol de 1936, que provocà més d'un milió de morts i, que jo sàpiga, aquell colpista mai se'n va penedir i que, *per a més inri*, encara és entre nosaltres.

Pel que vaig poder escoltar als nostres pares, avis i gent gran, podríem dir (sense por a equivocar-nos) que Mont-roig sempre ha estat un poble més aviat de dretes, conservador i religiós (ho dic amb el màxim respecte). Si algú en té encara algun dubte, només cal que segueixi el llarg i prolífic treball de recerca històrica d'en Martí Rom: “El segle XIX. Un temps convuls” de 25 capítols (ja n'hem penjat 22 al web de Resson) i que abraça les tres Guerres Carlines, Primera República, Isabel II, la Gloriosa Revolució de Setembre (del General Prim), i un llarg etcètera. En les guerres carlines es veu, molt clarament, la tendència política de la gent de Mont-roig, que ha perdurat fins als nostres dies.

“Diversos sectors republicans”, diu l'article (no pas un sector solament, sinó diversos, en un poble carlista, de dretes). Això vol dir que les esquerres, malgrat ser minoritàries tenien molta activitat política a Mont-roig, fins al punt d'organitzar una trobada comarcal i un dinar a l'Ermita. Déu n'hi do!! No em direu pas que no són uns actes rellevants, els que ens explica “La Humanitat”!!

També penso que és molt curiós de trobar la paraula “telefonema”, ja totalment perduda i que vol dir: “escrit que conté allò que ha estat transmès per telèfon”.

Per acabar, m'agradaria comentar que el lèxic emprat pel periodista que escrigué l'article, l'any 1934, denota un molt bon coneixement del vocabulari i de la nostra llengua (molt millor que alguns d'avui dia que, a més, es creuen ser unes primeres figures, sobretot, alguns/nes que surten a la televisió).